

Súd: Okresný súd Trnava
Spisová značka: 12C/83/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2112222611
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 09. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrea Vyskočová
ECLI: ECLI:SK:OSTT:2014:2112222611.9

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Trnava, v konaní vedenom pred sudcom JUDr. Andreou Vyskočovou, v právnej veci žalobcu: L. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom F., F. č. XXX/XXX, zastúpený: JUDr. Dušan Kubáni, advokát, Teplická 2251/121, Piešťany, proti žalovanému: Gabriel Cisár - AUTOCENTRUM, IČO: 34 426 272, ul. Továrenská, Smolenice, zastúpený: JUDr. Tibor Sanák, advokát, Nám. SNP 2, Trnava, o zaplatenie 100,80 Eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi 81,71 Eur a 9 % ročný úrok z omeškania zo sumy 81,71 Eur od 01. 09. 2012 do zaplatenia a náhradu trov právneho zastúpenia v sume 258,74 Eur a iné trovy konania v sume 10,25 Eur, k rukám splnomocneného právneho zástupcu žalobcu: JUDr. Dušan Kubáni, advokát, Teplická 2251/121, Piešťany, a to všetko do 3 dní.

odôvodnenie:

Žalobca sa návrhom zo dňa 6.11.2012 doručeným tunajšiemu súdu dňa 7.11.2012 domáhal, aby súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 100,80 Eur s zákonným ročným úrokom z omeškania zo sumy 100,80 Eur od 01.9.2012 do zaplatenia a náhradu trov konania. Predmetný návrh žalobca odôvodnil tým, že žalovaný žalobcovi od 27.7.2012 nevypláca mesačnú mzdu (aj napriek právoplatnému rozhodnutiu Okresného súdu Trnava zo dňa 6.6.2012, č. k. 37Cpr/1/2012-36), vždy za príslušný mesiac splatnú do posledného dňa nasledujúceho každého mesiaca. Predmetná suma predstavuje nezaplatenú mzdu od 27.7.2012 do 31.7.2012.

Uznesením Okresného súdu Trnava zo dňa 9.1.2013, č. k. 12C/83/2012-65 bolo rozhodnuté, že súd konanie v časti o náhrade mzdy 3,44 Eur a 9% ročnom úroku z omeškania zo sumy 3,44 Eur od 1.9.2012 do zaplatenia zastavuje. Predmetné uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 5.3.2013.

Uznesením Okresného súdu Trnava zo dňa 23.9.2014 vyhláseným na pojednávaní konanom dňa 23.9.2014 pod sp. zn. 12C/83/2012 bolo rozhodnuté, že súd konanie v časti istiny o zaplatenie 15,56 Eur a 9% ročným úrokom z omeškania zo sumy 15,65 Eur od 1.9.2012 do zaplatenia, zastavuje.

Súd vykonal dokazovanie výsluchom účastníkov konania, oboznámením sa s obsahom pripojených spisov tunajšieho súdu spis. zn. 37Cpr/1/2012, 18Cpr/3/2012, 16Cpr/1/2012, oboznámením sa s obsahom celého spisového materiálu a zistil nasledovný skutkový stav veci:

Žalobca uviedol, že sa pridriava písomného návrhu tak, ako bol upravený v zmysle podania zo dňa 17.12.2012 a žiada, aby súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 97,36 Eur s 9 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 97,36 Eur od 1.9.2012 do zaplatenia a náhradu trov konania a to z dôvodu, že žalovaný nezaplatil žalobcovi mzdu po tom, ako došlo k ukončeniu pracovného pomeru zo strany žalovaného, ktorý dal žalobcovi výpoveď, keď rozhodnutím Okresného súdu Trnava

bolo právoplatne rozhodnuté o neplatnosti tejto výpovede a potom nebolo povinnosťou žalobcu ako zamestnanca nastúpiť do práce, ale až po doručení výzvy zo strany žalovaného, teda prekážka bola na strane žalovaného ako zamestnávateľa. Žalobca nastúpil do práce v mesiaci august 2012 po tom, ako mu bola doručená výzva zo strany žalovaného na nastúpenie do práce 6.8.2012, teda po doručení výzvy. Pri výpočte zárobku vychádzal žalobca z priemerného zárobku za obdobie roku 2011, keď vyčíslenie priemerného zárobku žalovaného zo dňa 28.5.2012, bolo v neprospech žalovaného, pretože žalovaný určil vyšší zárobok a žalobca spôsob výpočtu špecifikoval v podaní zo dňa 17.12.2012. Pokiaľ ide o prípis žalovaného zo dňa 18.7.2012, na ktorý sa žalovaný odvoláva, to je prvá výzva, ktorú žalobca prevzal a na základe ktorej nastúpil do práce, avšak v ten deň, ako nastúpil do práce, ho žalovaný vyhodil s tým, že asi si uvedomil, čo urobil, a preto mu dal následne opätovnú výzvu na nástup do práce. Je potrebné mať za to, že to okamžité skončenie pracovného pomeru nespĺňalo náležitosti v zmysle zákona, kde ani nebolo konštatované, že bolo dané kvôli tomu, že nastúpil do práce 27.7.2012. Taktiež nie je pravda, že žalobca od 26.7.2012 do 3.9.2012 vôbec nenastúpil do práce, nakoľko za toto obdobie dostal aj časť mzdy a zúčastnil sa zdravotných prehliadok. Žalobca uviedol, že návrh berie späť v časti istiny 15,65 Eur a úroku z omeškania vo výške 9 % zo sumy 15,65 Eur od 01. 09. 2012 do zaplataenia. Žalobca uviedol, že pri výpočte hodinovej mzdy vychádzal zo znaleckého posudku č. 7/2013, ktorý bol vypracovaný v konaní vedenom na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. 18Cpr/3/2012 a preto žalovaná suma predstavuje 3,4046 Eur delené hod. krát 8 hodín krát 3 pracovné dni. Zároveň žalobca uviedol, že nesúhlasí s tvrdením, že žalobca mal ihneď po právoplatnosti rozsudku o neplatnom skončení pracovného pomeru nastúpiť do práce a to s odkazom na § 47 ods. 1 písm. a) Zákonníka práce, kde keď zamestnávateľ prestane pridelať prácu, zamestnanec má povinnosť nastúpiť do práce, keď ho zamestnávateľ vyzve. Žalobca uviedol, že po právoplatnosti rozsudku o neprávoplatnom skončení pracovného pomeru vyzval žalovaný žalobcu na nástup do práce až 3. 8 .2012, a preto žiada náhradu mzdy za 3 dni v mesiaci júl 2012.

Žalovaný uviedol, že nesúhlasí s tým tvrdením žalobcu, že žalobca nemusel nastúpiť do práce po právoplatnom skončení veci o určenie neplatnosti výpovede, vec bola právoplatne skončené 26.7.2012, všetci o tom vedeli a teda žalobca mal nastúpiť do práce 27.7.2012, keď nástup do práce nemôže byť podmienený výzvou zo strany zamestnávateľa. Žalovaný pred právoplatným skončením konania o neplatnosť výpovede vyzval žalobcu, aby nastúpil do práce s tým, že sa nebude odvolávať voči rozsudku a žalobca nastúpil do práce až s veľkým oneskorením, keď si prevzal zásielku a to výzvu na nástup do práce až 3.8.2012. Žalobca nereagoval ani na jednu z troch výziev. Žalobca od 27.7.2012 až do 3.9.2012 nenastúpil do práce. Čo sa týka výziev, sú založené v spise 16Cpr/2/2012. Má za to, že žalobca nemá nárok na zaplataenie žalovanej sumy, pretože nepracoval, napriek tomu, že pracovať mal. Žalobca ani nechcel, ani nemohol nastúpiť do práce v rozhodnom období, lebo pracoval u iného zamestnávateľa a tým pádom nemal ani časový priestor zrelaxovať, odpočinúť si, aby mohol vykonávať zodpovednú prácu u žalovaného. Pokiaľ ide o nárok žalobcu o zaplataenie 97 Eur s prísl., ide o neopodstatnený nárok, nemá základ ani v skutkových okolnostiach. Žalovaný ž uviedol, že nesúhlasí s čiastočným späťvzatím žaloby tak, ako upresnil žalobca na pojednávaní dňa 23.9.2014, nakoľko podľa jeho názoru žalobca nemá nárok na náhradu mzdy za 3 dni tak ako to žaluje, jeho čiastočné späťvzatie žaloby nič nerieši, súhlasil by len s celkovým späťvzatím žaloby. Uviedol, že žiada žalobu ako nedôvodnú zamietnuť. Žalovaný listom zo dňa 18. 07. 2012, teda ešte pred nadobudnutím právoplatnosti rozsudku v konaní vedenom pod sp. zn č. 37Cpr/1/2012 upozornil žalobcu, že nebude podávať odvolanie a že ho žiada o okamžitý nástup do práce, ktorú zásielku si žalobca prevzal dňa 3. 8. 2012, dovtedy zásielku nepreberal, čo považuje žalovaný za chytráčenie žalobcu, že chcel ťažiť zo situácie, minimálne právoplatnosťou rozsudku v konaní 37Cpr/1/2012 sa obnovili práva a povinnosti z pracovnej zmluvy, teda dňa 26. 07. 2012 a žalobca mal teda povinnosť ihneď nastúpiť do práce a plniť si svoje povinnosti v zmysle § 81 písm. a) až f) Zákonníka práce a nemusel čakať na výzvu žalovaného.

Podľa § 47 ods. 1 písm. a) Zákonníka práce v znení platnom a účinnom do 31.12.2012 odo dňa, keď vznikol pracovný pomer, zamestnávateľ je povinný pridelať zamestnancovi prácu podľa pracovnej zmluvy, platiť mu za vykonanú prácu mzdu, utvárať podmienky na plnenie pracovných úloh a dodržiavať ostatné pracovné podmienky ustanovené právnymi predpismi, kolektívnou zmluvou a pracovnou zmluvou.

Podľa § 79 ods. 1 Zákonníka práce v znení platnom a účinnom do 31.12.2012 ak zamestnávateľ dal zamestnancovi neplatnú výpoveď alebo ak s ním neplatne skončil pracovný pomer okamžite alebo v skúšobnej dobe a ak zamestnanec oznámil zamestnávateľovi, že trvá na tom, aby ho

naďalej zamestnával, jeho pracovný pomer sa nekončí, s výnimkou, ak súd rozhodne, že nemožno od zamestnávateľa spravodlivo požadovať, aby zamestnanca naďalej zamestnával. Zamestnávateľ je povinný zamestnancovi poskytnúť náhradu mzdy. Táto náhrada patrí zamestnancovi v sume jeho priemerného zárobku odo dňa, keď oznámil zamestnávateľovi, že trvá na ďalšom zamestnaní, až do času, keď mu zamestnávateľ umožní pokračovať v práci alebo ak súd rozhodne o skončení pracovného pomeru.

Podľa ustanovenia § 142 ods. 3 Zákonníka práce v znení platnom a účinnom do 31.12.2012, ak nemohol zamestnanec vykonávať prácu pre iné prekážky na strane zamestnávateľa, ako sú uvedené v odsekoch 1 a 2, zamestnávateľ mu poskytne náhradu mzdy v sume jeho priemerného zárobku.

Podľa ustanovenia § 134 ods. 1 Zákonníka práce v znení platnom a účinnom do 31.12.2012 priemerný zárobok na pracovnoprávne účely (ďalej len "priemerný zárobok") zisťuje zamestnávateľ zo mzdy zúčtovanej zamestnancovi na výplatu v rozhodujúcom období a z obdobia odpracovaného zamestnancom v rozhodujúcom období.

Podľa ustanovenia § 134 ods. 2 Zákonníka práce v znení platnom a účinnom do 31.12.2012 rozhodujúcim obdobím je kalendárny štvrťrok predchádzajúci štvrťroku, v ktorom sa zisťuje priemerný zárobok. Priemerný zárobok sa zisťuje vždy k prvému dňu kalendárneho mesiaca nasledujúceho po rozhodujúcom období a používa sa počas celého štvrťroka, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa ustanovenia § 134 ods. 3 Zákonníka práce platnom a účinnom do 31.12.2012, ak zamestnanec v rozhodujúcom období neodpracoval aspoň 22 dní alebo 170 hodín, používa sa namiesto priemerného zárobku pravdepodobný zárobok. Pravdepodobný zárobok sa zisťuje zo mzdy, ktorú zamestnanec dosiahol od začiatku rozhodujúceho obdobia, alebo zo mzdy, ktorú by zrejme dosiahol.

Podľa ustanovenia § 134 ods. 4 Zákonníka práce platnom a účinnom do 31.12.2012, priemerný zárobok sa zisťuje ako priemerný hodinový zárobok. Priemerný hodinový zárobok sa zaokrúhľuje na štyri desatinné miesta. Ak sa podľa pracovnoprávnych predpisov má použiť priemerný mesačný zárobok, postupuje sa tak, že priemerný hodinový zárobok sa vynásobí priemerným počtom pracovných hodín pripadajúcich v roku na jeden mesiac podľa týždenného pracovného času zamestnanca. Priemerný mesačný zárobok sa zaokrúhľuje na najbližší eurocent nahor.

Podľa § 517 ods. 1 veta prvá Občianskeho zákonníka dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškaní.

Podľa § 517 ods.2 Občianskeho zákonníka, dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškaní. Ak ide o omeškania s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

Podľa § 3 ods.1 nariadenia vláda Slovenskej republiky, ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka č. 87/1995 Z.z. v znení platnom a účinnom ku dňu, kedy sa odporca dostal do omeškania, Výška úrokov z omeškania je o 8 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky 2) platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

Medzi základné povinnosti zamestnanca vyplývajúce z pracovného pomeru patrí osobný výkon práce podľa pokynov zamestnávateľa a dodržiavanie pracovnej disciplíny, ktoré spočíva v plnení povinností, ktoré ustanovujú právne predpisy, pracovný poriadok a iné vnútorné predpisy zamestnávateľa, pracovná zmluva alebo pokyny vedúceho zamestnanca. Ak teda zamestnávateľ neprideľuje zamestnancovi prácu, porušenie tejto povinnosti má za následok, že ani zamestnanec si nemôže plniť povinnosti vyplývajúce mu z pracovnej zmluvy. Účastník, ktorý spôsobil túto situáciu, je povinný druhému účastníkovi vyjadriť ochotu plniť si povinnosti a oznámiť mu odstránenie prekážky brániacej výkonu práce. Len ten z účastníkov, ktorý je ochotný, resp. pripravený plniť si svoje povinnosti z pracovného pomeru, sa môže domáhať zodpovedajúceho plnenia od druhého účastníka. Ak zamestnanec prestal vykonávať prácu nie na základe vlastného rozhodnutia, ale z dôvodov na strane zamestnávateľa, môže ho vyzvať na plnenie povinností, avšak nie je povinný prideľovanie práce vyžadovať. Z prípadnej nečinnosti zamestnanca nemožno v takom prípade odvodzovať pre neho nepriaznivé následky.

Súd z vykonaného dokazovania zistil, že medzi účastníkmi konania vznikol dňa 18.10.2010 pracovnoprávny vzťah na základe pracovnej zmluvy uzavretej písomne dňa 18.10.2010 medzi žalovaným ako zamestnávateľom a žalobcom ako zamestnancom. Z predmetnej pracovnej zmluvy vyplýva hodinová mzda zamestnanca vo výške 2,50 Eur/1hod., pričom potvrdením zo dňa 28.5.2012 adresovaným Okresnému súdu Trnava k sp. zn. 37Cpr/1/2012 deklaroval žalovaný ako zamestnávateľ priemernú mzdu žalobcu vo výške 4,20 Eur/1 hod.. Prípisom "Skončenie pracovného pomeru" zo dňa 29.9.2011 žalovaný oznámil žalobcovi že pracovný pomer ukončuje ku dňu 31.12.2011 podľa §

63 Zákonníka práce. Listom zo dňa 24.1.2012 adresovaným žalovanému vyjadril žalobca nesúhlas s rozviazaním pracovného pomeru a zároveň mu adresoval oznámenie o trvaní na jeho ďalšej existencii a žiadosť, aby žalovaný žalobcu od 1.1.2012 naďalej nepretržite zamestnával a prideloval mu prácu u zamestnávateľa - Gabriel Cisár AUTOCENTRUM, IČO: 34 426 272, Horné Orešany č. 424, prevádzka Továrenská ul. Smolenice PSČ 919 04. V konaní vedenom na tunajšom súde pod spisovou značkou 37Cpr/1/2014 sa žalobca domáhal vydania rozhodnutia, ktorým by súd určil, že výpoveď daná žalobcovi listom žalovaného zo dňa 29.9.2011 je neplatná. Rozsudkom Okresného súdu Trnava zo dňa 06.06.2012, č. k. 37Cpr/1/2012-36 bolo rozhodnuté, že výpoveď daná žalobcovi listom žalovaného zo dňa 29.9.2011 je neplatná. Žalobca prevzal oznámenie žalovaného, že nebude podávať odvolanie v právnej veci vedenej na tunajšom súde pod sp. zn. 37Cpr/1/2012 a žiadosť žalovaného o okamžitý nástup do práce dňa 3.8.2012. Výpoveďou zo dňa 13.9.2012 opätovne skončil žalovaný so žalobcom pracovný pomer podľa § 63 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce, keď neplatnosti uvedenej výpovede z pracovného pomeru sa žalobca domáha v konaní vedenom na tunajšom súde pod spisovou značkou 16Cpr/2/2012.

Z na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že žaloba je dôvodná. V konaní bolo zistené, že žalovaný ako zamestnávateľ neplatne skončil pracovný pomer so žalobcom ako zamestnancom výpoveďou zo dňa 29.9.2011, o ktorom neplatnom skončení pracovného pomeru rozhodol tunajší súd rozsudkom číslo konania 37Cpr/1/2012-36 zo dňa 6.6.2012, ktorý nadobudol právoplatnosť dňom 26.7.2012. Po právoplatnosti rozhodnutia súdu o neplatnosti skončenia pracovného pomeru sa vzájomné práva a povinnosti účastníkov riadia pracovnou zmluvou a príslušnými pracovnoprávnymi predpismi. Jednou zo základných pracovných povinností zamestnávateľa v pracovnom pomere je tak v zmysle ustanovenia § 47 ods. 1, písm. a) Zákonníka práce pridelovať zamestnancovi prácu. Ak zamestnávateľ prestane zamestnancovi pridelovať prácu, a to aj v prípade neplatného skončenia pracovného pomeru, aj keď je zamestnanec pripravený prácu vykonávať, je zamestnanec povinný nastúpiť do práce až vtedy, keď ho zamestnávateľ vyzve a vyjadrí ochotu mu opäť pridelovať prácu. V súvislosti s výpoveďou zo dňa 29.9.2011 prestal žalovaný žalobcovi pridelovať prácu. Po právoplatnosti rozhodnutia súdu o neplatnosti skončenia pracovného pomeru bolo povinnosťou žalovaného vyzvať žalobcu k plneniu si povinností z pracovného pomeru, nakoľko žalobca neprestal vykonávať prácu u žalovaného z vlastného rozhodnutia, ale z podnetu žalovaného. Navyše žalobca bol ochotný a pripravený plniť si svoje povinnosti vyplývajúce z pracovného pomeru, čo jednoznačne vyplýva z jeho listu zo dňa 24.1.2012 adresovanému žalovanému, a v žiadnom prípade nebol po právoplatnosti rozhodnutia súdu o neplatnosti skončenia pracovného pomeru povinný dožadovať sa od žalovaného pridelovania práce. Žalobca nastúpil do zamestnania dňa 03.8.2012, teda po doručení výzvy žalovaného ako zamestnávateľa žalobcovi ako zamestnancovi na nástup do práce. Žalovaný nijakým relevantným spôsobom nepreukázal, že by žalobca prevzal predmetnú výzvu skôr. Na základe vyššie uvedených skutočností je teda zrejmé, že v dňoch 27.7.2012 do 31.7.2012 nemohol žalobca vykonávať prácu podľa pracovnej zmluvy pre prekážky na strane žalovaného podľa ustanovenia § 142 ods. 3 Zákonníka práce a žalobcovi tak prináleží náhrada mzdy v sume jeho priemerného zárobku.

Nakoľko súd dospel na základe výsledkov dokazovania k jednoznačnému záveru, že žalobca má za dni 27.7.2012 - 31.7.2012 nárok na náhradu mzdy, uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi požadovanú sumu. Žalobcovi prináleží za uvedené dni náhrada mzdy v sume jeho priemerného zárobku zisteného v súlade s ustanovením § 134 Zákonníka práce. Priemerný zárobok sa zisťuje z hrubej mzdy k prvému dňu kalendárneho štvrťroka z doby odpracovanej v rozhodujúcom období, ktorým je vždy predchádzajúci kalendárny štvrťrok. Žalobca neodpracoval v rozhodujúcom období 3 dni, nakoľko od 27.07.2012 mu žalovaný prácu neprideloval. Za týchto okolností bolo preto potrebné v zmysle ustanovenia § 134 ods. 4 Zákonníka práce vychádzať z priemerného hodinového zárobku zamestnanca. Znaleckým posudkom č. 07/2013 zo dňa 27.11.2013 (vypracovaného v právnej veci vedenej na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. 18Cpr/3/2012) bola určená pravdepodobná hodinová mzda žalobcu k 01.07.2012 do 30.09.2012, ktorá predstavuje 3,4046 Eur. Náhrada mzdy žalobcovi za dni 27.07.2012 - 31.07.2012, t. j. za 3 pracovné dni vypočítaná ako trojnásobok takéhoto pravdepodobného denného zárobku predstavuje sumu 81,71 Eur (3 pracovné dni x 8 hod. x 3,4046 Eur/1hod.).

Podľa § 142 ods. 2 zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len "O.s.p."), účastníkovi, ak mal účastník vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadny z účastníkov nemá na náhradu trov právo.

Podľa § 149 ods. 1 O.s.p., ak advokát zastupoval účastníka, ktorému bola prisúdená náhrada trov konania, je ten, ktorému bola uložená náhrada týchto trov, povinný zaplatiť ju advokátovi.

Podľa § 151 ods. 1, 2 a 3 O.s.p., o povinnosti nahradiť trovy konania rozhoduje súd na návrh spravidla v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. Účastník, ktorému sa prisudzuje náhrada trov konania, je povinný trovy konania vyčísliť najneskôr do troch pracovných dní od vyhlásenia tohto rozhodnutia. Ak účastník v lehote podľa odseku 1 trovy nevyčísli, súd mu prizná náhradu trov konania vyplývajúcich zo spisu ku dňu vyhlásenia rozhodnutia s výnimkou trov právneho zastúpenia; ak takému účastníkovi okrem trov právneho zastúpenia iné trovy zo spisu nevyplývajú, súd mu náhradu trov konania neprizná a v takom prípade súd nie je viazaný rozhodnutím o prisúdení náhrady trov konania tomuto účastníkovi v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. V zložitých prípadoch, najmä z dôvodu väčšieho počtu účastníkov konania alebo väčšieho počtu nárokov uplatňovaných v konaní súd môže rozhodnúť, že o trovách konania rozhodne do 30 dní po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej; ustanovenie § 166 sa nepoužije. Ustanovenia odsekov 1 a 2 platia primerane s tým, že lehota troch pracovných dní plynie od právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

Súd môže priznať účastníkovi náhradu trov konania voči druhému účastníkovi len vtedy, ak účastník o náhradu trov konania požiada. Uplatnenie nároku na náhradu trov konania je predpokladom jeho priznania. Žalobca o náhradu trov konania žiadal v podaní zo dňa 6.11.2012, doručeným tunajšiemu súdu dňa 7.11.2012, pričom trovy konania si vyčísli podaním zo dňa 24.9.2014 doručeným tunajšiemu súdu dňa 25.9.2014.

Žalobca pôvodne žaloval žalovaného o zaplatenie 100,80 Eur a následne zobral žalobu späť v časti istiny spolu v sume 19,09 Eur s príslušenstvom a preto bol v tejto časti neúspešný.

Miera úspechu žalovaného v tomto konaní bola konaní 62,12 % (žalobca bol úspešný v 81,71%, žalovaný bol neúspešný v 18,94%, potom čistý úspech žalobcu bol 81,71 % - 18,94%).

Súd rozhodol o trovách konania v zmysle ustanovenia § 142 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku tak, že priznal čiastočne úspešnému žalobcovi iné trovy konania v sume 10,25 Eur (62,12% zo sumy zaplateného súdneho poplatku 16,50 Eur) a trovy právneho zastúpenia v sume 258,74 Eur (62,12% zo sumy 416,51 Eur). Trovy právneho zastúpenia celkovo aj v rámci prvostupňového aj v rámci odvolacieho konania pozostávajú z 4 úkonov právnej služby, a to podľa vyhlášky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnej pomoci (§ 10 ods. 1, § 13a ods. 1 písm. a), § 13a ods. 1 písm. c), § 13a ods. 1 písm. d), § 13a ods. 4, § 16 ods. 3 citovanej vyhlášky):

- 1.) prevzatie a príprava zastúpenia zo dňa 06.11.2012 + podanie na súd vo veci samej dňa 07.11.2012 2 x á 16,60 Eur + režijný paušál á 7,63 Eur,
- 2.) účasť na pojednávaní dňa 09.01.2013 1/4 x á 16,60 Eur + režijný paušál á 7,81 Eur,
- 3.) stanovisko žalobcu k vyjadreniu žalovaného zo dňa 24.01.2013 á 16,60 Eur + režijný paušál á 7,81 Eur,
- 4.) účasť na pojednávaní dňa 15.02.2013 1/4 x á 16,60 Eur + režijný paušál á 7,81 Eur,
- 5.) účasť na pojednávaní dňa 16.07.2013 á 16,60 Eur + režijný paušál á 7,81 Eur,
- 6.) účasť na pojednávaní dňa 12.06.2014 1/4 x á 16,60 Eur + režijný paušál á 8,04 eur,
- 7.) účasť na pojednávaní dňa 23.09.2014 á 16,60 Eur + režijný paušál á 8,04 Eur,

- náhrada cestovných výdavkov vo výške 83,76 Eur (§ 15 písm. a) citovanej vyhlášky, § 7 ods. 2 zákona č. 283/2002 Z. z. v znení neskorších predpisov, § 7 ods. 4 písm. b) zákona č. 283/2002 Z. z. v znení neskorších predpisov), a to za:

- 1.) cesta dňa 09.01.2013 - Piešťany - Okresný súd Trnava a späť - 80 km, priemerná spotreba = 7,2 l/100 km, cena PHM = 1,519 Eur/1l, náhrada za 1 km - 0,183 eur, t.j. 23,36 Eur,
- 2.) cesta dňa 15.02.2013 - Piešťany - Okresný súd Trnava a späť - 80 km, priemerná spotreba = 7,2 l/100 km, cena PHM = 1,509 Eur/1l, náhrada za 1 km - 0,183 Eur, t.j. 23,28 Eur, z toho 1/2, t. j. 11,64 Eur,
- 3.) cesta dňa 16.07.2013 - Piešťany - Okresný súd Trnava a späť - 80 km, priemerná spotreba = 7,2 l/100 km, cena PHM = 1,509 Eur/1l, náhrada za 1 km - 0,183 Eur, t.j. 23,36 Eur,
- 4.) cesta dňa 12.06.2014 - Piešťany - Okresný súd Trnava a späť - 80 km, priemerná spotreba = 7,2 l/100 km, cena PHM = 1,499 Eur/1l, náhrada za 1 km - 0,183 Eur, t.j. 23,20 Eur,
- 5.) cesta dňa 23.09.2014 - Piešťany - Okresný súd Trnava a späť - hromadnou dopravou, t.j. 2,20 Eur,

- náhrada za stratu času v zmysle § 17 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. v znení neskorších predpisov, vo výške 237,30 Eur, a to za:

- 1.) cesta z Piešťan na Okresný súd Trnava a späť dňa 09.01.2013 - 4 polhodiny straty času po 13,01 Eur = 52,04 Eur,
- 2.) cesta z Piešťan na Okresný súd Trnava a späť dňa 15.02.2013 - 4 polhodiny straty času po 13,01 Eur = 52,04 Eur, z toho 1/2, t. j. 26,02 Eur,
- 3.) cesta z Piešťan na Okresný súd Trnava a späť dňa 16.07.2013 - 4 polhodiny straty času po 13,01 Eur = 52,04 Eur,
- 4.) cesta z Piešťan na Okresný súd Trnava a späť dňa 12.06.2014 - 4 polhodiny straty času po 13,40 Eur = 53,60 Eur,
- 5.) cesta z Piešťan na Okresný súd Trnava a späť dňa 23.09.2014 - 4 polhodiny straty času po 13,40 Eur = 53,60 Eur,

Súd žalobcovi nepriznal odmenu vo výške základnej sadzby tarifnej odmeny podľa § 13a ods. 1 písm. d) (resp. § 14 ods. 1 písm. c) účinného do 30.6.2013) citovanej vyhlášky za úkony právnej služby vykonané splnomocneným právnym zástupcom dňa 9.1.2012, 15.2.2013, 12.6.2014 - účasť na pojednávaní, nakoľko podľa zápisnice z pojednávania bolo toto v uvedených termínoch odročené bez prejednaní vecí a z uvedeného dôvodu je potrebné aplikovať ustanovenie § 13a ods. 4 (resp. § 14 ods. 5 písm. b) účinného do 30.6.2013) vyhlášky č. 655/2004 Z. z. v znení neskorších predpisov, a preto súd priznal žalobcovi odmenu za tieto úkony právnej služby len vo výške 1/4 tak, ako je vyššie uvedené.

Vzhľadom na vyššie uvedené, súd rozhodol v súlade s citovanými zákonnými ustanoveniami tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu možno podať odvolanie do 15 dní od jeho doručenia prostredníctvom tunajšieho súdu na Krajský súd v Trnave.

Z odvolania musí byť zjavné, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka a čo sleduje a musí byť podpísané a datované. Ďalej musí byť v odvolaní uvedené, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha. Odvolanie treba predložiť s potrebným počtom rovnopisov a s prílohami tak, aby jeden rovnopis zostal na súde a aby každý účastník dostal jeden rovnopis.

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

- sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania,
- účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený,
- v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný,
- účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom,
- rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát,
- súd prvého stupňa nesprávne právne posúdil vec, a preto nevykonal ďalšie navrhované dôkazy,
- konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),
- rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.